

ΕΔΙΤΟΡΙΑΛ

Τώρα που οι ερμηνείες έχουν γίνει πιο εύκολες από ποτέ και η γνώμη για μία ταινία βιαστική χωρίς εξηγήσεις, τώρα είναι που νιώθει κανείς την ανάγκη να περιγράψει καλύτερα αυτό που αντικρίζει και να του χαρίσει το φόντο που αγνοείται, ώστε να διασωθεί το μήνυμα. Γιατί, πολλές φορές, για να μιλήσεις για μία ταινία είναι δόκιμο να αναφερθείς στην εποχή της, στα όνειρα του δημιουργού της, στα εργαλεία που χρησιμοποιούνται, στο είδος του ψέματος, τέλος πάντων, που θέλει να πραγματώσει την αλήθεια, όπως θα έλεγε ο Όρσον Γουέλς. Επομένως, μία ανασκόπηση των παραπάνω και μια καλύτερη μοιρασιά τους δε θα μπορούσε παρά να είναι ο στόχος μιας ομάδας για τον κινηματογράφο, που επιθυμεί να μικρύνει την απόσταση μεταξύ κοινού και δημιουργού.

Αν, για παράδειγμα, κάποιοι ζωγράφοι αρνήθηκαν να ζωγραφίσουν ακρογιαλιές και ηλιοβασιλέματα βρίσκοντας αντ' αυτού περισσότερο νόημα στις γραμμές και στα σημεία, ακριβώς γι' αυτό αξίζει να αφηγηθούν οι εξηγήσεις και να αρχίσουν οι συζητήσεις. Θέλοντας να πιστεύουμε ότι ο κινηματογράφος δεν είναι διασκέδαση αλλά ψυχαγωγία κι ότι «είναι ο τόπος που Εσύ και Εγώ γνωρίζομαστε, “Εγώ” και Άλλοι αγκαλιαζόμαστε» τότε οι προβολές πρέπει να είναι ανοιχτές και οι κουβέντες τολμηρές. Ίσως είναι ένας τρόπος κι αυτός να πληθύνουν οι απαντήσεις σε ερωτήματα που οι ίδιοι χρειάζεται να θέσουμε, ώστε οι τίτλοι τέλους μίας ταινίας να μη σημαίνουν λήξη αλλά αρχή.

Σας περιμένουμε, λοιπόν, την Παρασκευή στις 21:00 (νταν!), ώστε όλα αυτά να συμβούν. Άλλωστε, το πιο σημαντικό κομμάτι σε μία προβολή είναι οι συνομιλητές. Συστατικό απαραίτητο τόσο για αυτούς που στήνουν μία προβολή όσο και γι' αυτούς που συμμετέχουν σε αυτήν και, με προσδοκία, ρίχνουν το βλέμμα τους στο πανί.

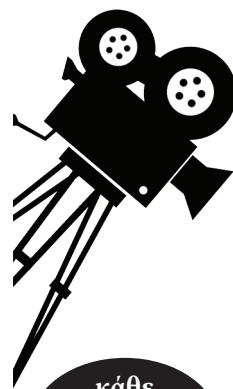
Η ΟΜΑΔΑ KOMmon

KOMmon

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΗ ΟΜΑΔΑ ΜΠΙΝΕΙΟΥ

Γιατί όταν βλέπουμε ταινίες μόνες-οι,
μας παίρνει ο ύπνος...

κάθε
παρασκευή
στις 21.00

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2015

ΑΦΙΕΡΩΜΑ ΣΕ ΤΑΙΝΙΕΣ - ΣΤΑΘΜΟΥΣ
ΣΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

Οι δύο επόμενες προβολές πλαισιώνουν μία θεματική με τον τίτλο: «**Ταινίες-σταθμοί στην ιστορία του κινηματογράφου.**» Πρόκειται για τον «**Πολίτη Κέιν**» του Όρσον Γουέλς και το «**Με κομμένη την ανάσα**» του Ζαν Λυκ Γκοντάρ.

Πότε μία ταινία χαρακτηρίζεται ως κλασσική και γιατί; Τί είναι αυτό που κουβαλάει στο πέρασμα των χρόνων και μας προκαλεί να είμαστε προσεκτικοί καθώς τη βλέπουμε; Μα ακόμα κι αν είμαστε, έχουμε απαντήσεις για τα παραπάνω ερωτήματα;

Θα προσπαθήσουμε να κάνουμε μια αφήγηση που να ιστορεί την εξέλιξη στα μέσα κινηματογράφησης και στη σκέψη των δημιουργών. Ένα νήμα που να συνδέει τα πρόσωπα και τις ιδέες κάθε εποχής.

6.2

Πολίτης Κέιν

Όρσον Γουέλς, ΗΠΑ, 1941

Ο μεγαλοεκδότης Τσαρλς Φόστερ Κέιν (Όρσον Γουέλς), ένας από τους πλουσιότερους άνδρες των Η.Π.Α. ίσως και της υφηλίου, πεθαίνει. Η τελευταία λέξη που βγαίνει από τα χείλη του πριν ξεψυχίσει είναι η λέξη Rosebud (Ροδάνθος)....

Η είδηση του θανάτου του μεταδίδεται σε όλο τον κόσμο κι ο Τζέρι Τόμπσον (Γουίλιαμ Άλαντ) δημοσιογράφος της εφημερίδας Newsreel προσπαθεί να ανακαλύψει πληροφορίες για την ιδιωτική ζωή του Κέιν και προπάντων τη σημασία της τελευταίας του λέξης.

Πρόκειται για μια βιογραφική αναφορά στη ζωή και το έργο του μεγιστάνα των ΜΜΕ και γνήσιο σύμβολο του καπιταλισμού Rudolph Chirst, ο οποίος συνέβαλε όχι μόνο στην αποτυχία της ταινίας αλλά και της επαγγελματικής σταδιοδρομίας του Orson Welles.

13.2

Με κομμένη την ανάσα

Ζαν Λυκ Γκοντάρ, Γαλλία, 1960

Ο Μισέλ Πουακάρ, ένας μικρο-γκάνγκστερ, που μοιάζει περισσότερο σε σινεφίλ λάτρη των b-movies και του αμερικάνικου νουάρ, παρά σε άνθρωπο του υποκόσμου, κλέβει ένα αυτοκίνητο στη Μασσαλία και στην διαδρομή του προς το Παρίσι σκοτώνει, για ασήμαντο λόγο, έναν αστυνομικό, με το περίστροφο που βρίσκει στο αμάξι. Στο Παρίσι συναντά μια αμερικανίδα που θέλει να γίνει δημοσιογράφος και ζει μαζί της έναν εφήμερο έρωτα.

Η πρώτη ταινία του Γκοντάρ, η οποία έπαιξε σημαντικό ρόλο στην απελευθέρωση της κινηματογραφικής γλώσσας από τις συμβάσεις της κλασικής φιλικής δραματουργίας. Ο δε πρωταγωνιστής της (Ζαν Πολ Μπελμοντό) έγινε σύμβολο μιας ολόκληρης γενιάς σινεφίλ, που την άγγιξε ο ρομαντικός μηδενισμός του ήρωα, αλλά και η ανεμελιά με την οποία αντιμετωπίζει τα θέματα του έρωτα και του θανάτου.